Arthur C. Clarke

CIOCANUL DOMNULUI[1]

Venise vertical sfredelind o gaură de aproape 10 km prin atmosferă şi generase o temperatură atât de înaltă încât chiar aerul începuse să ardă. Iar când izbise solul, în apropierea Golfului Mexic, lichefiase instantaneu roca, împrăştiind-o în munţi de valuri ce nu se solidificaseră la loc decât după ce craterul format nu depăşise aproape 200 de kilometri în diametru.

Dar asta nu fusese decât începutul dezastrului pentru că abia de atunci începuse adevărata tragedie. Ploile cu oxizii de azot transformaseră mările în băi de acizi, iar norii de fum degajaţi de pădurile incinerate întunecaseră cerul şi ascunseră soarele luni de-a rândul. Pe întreaga planetă, temperatura scăzuse brusc, distrugând majoritatea plantelor şi animalelor ce supravieţuiseră cataclismului iniţial. Deşi unele specii mai rezistaseră câteva milenii, domnia marilor reptile fusese atunci definitiv pecetluită.

Ceasul evoluţiei fusese din nou resetat şi numărătoarea inversă pentru OM începuse. Era cu aproximaţie anul 65 de milioane înainte de Cristos.

Căpitanului Robert Singh îi plăcea să se plimbe prin pădure împreună cu băieţelul său.

Era, desigur, o pădure domestică şi blândă, garantată a nu fi populată de animale periculoase. Contrasta incitant cu dunele mişcătoare de nisip ale ultimului lor mediu înconjurător din deşertul saudit – dar şi cu cel dinaintea acestuia, Marele Recif Coralier Australian. De când serviciul „Liftul Cerului” le mutase casa ultima dată, i se părea că ceva se defectase la sistemul de reciclare al alimentelor. Deşi în sintetizator existau copii electronice pentru reinstalarea meniurilor, constatase un anume gust metalic la unele din felurile comandate în ultima vreme.

— Ce este asta, tată? întrebase micuţul de patru ani, arătând spre o faţă mică şi păroasă ce se holba la ei din frunzişuri.

---

[1] Titlul original: The Hammer of God; Publicată prima dată în The Year's Best Science Fiction: Tenth Annual Collection, Jul 1993; Premii: 1993 - Locus Poll Award, Best Short Story (Place: 11). În limba română a apărut în revista Quasar nr. 6-7/1993. Traducerea: Mihai Bădescu.

— Păi, un fel de maimuţă, o să întrebăm Creierul când vom ajunge acasă.

— Pot să mă joc cu ea?

— Nu cred că e o idee prea grozavă. Ar putea să te muşte. Şi probabil are purici. Robojucăriile tale sunt mult mai drăguţe.

— Dar, tată…

Căpitanul Singh ştia ce avea să urmeze; văzuse secvenţa de zeci de ori. Toby ar fi început să plângă, maimuţa ar fi dispărut, iar el şi-ar fi consolat copilul în timp ce l-ar fi purtat înapoi spre casă…

Dar asta se întâmpla cu 20 de ani în urmă şi la un sfert de miliard de kilometri depărtare. Înregistrarea se încheiase şi sunetul, imaginea, parfumul exotic al florilor necunoscute şi adierea blândă a vântului încetaseră. Brusc se trezi din nou în cabina remorcherului orbital *Goliath*, comandantul unei echipe de 100 de oameni desemnaţi pentru *Operaţiunea ATLAS*, cea mai critică misiune din istoria explorării spaţiului. Împreună cu mamele şi taţii vitregi ai familiei sale extinse, Toby rămăsese undeva în urmă, pe o lume îndepărtată pe care Singh era conştient că n-o va mai putea vizita niciodată. Deceniile petrecute în spaţiu şi neglijarea exerciţiilor obligatorii pentru gravitaţia zero îl slăbiseră într-atât încât nu mai putea umbla decât pe Lună sau Marte. Gravitaţia îl exilase de planeta natală.

— O oră până la întâlnire, căpitane, interveni vocea calmă dar insistentă a lui David, aşa cum inevitabil fusese denumit computerul central de pe *Goliath*. Modul activ, aşa cum aţi cerut. E timpul să reveniţi în lumea reală.

Comandantul uman al lui *Goliath* se simţi cuprins de un val de tristeţe când imaginile finale ale trecutului său pierdut pentru totdeauna se dizolvară într-o ceaţă albă, tremurătoare şi zgomotoasă. Era conştient că o tranziţie prea rapidă între o realitate şi alta l-ar fi putut înnebuni şi de fiecare dată atenua şocul cu sunetele cele mai calmante pe care le ştia: freamătul valurilor ce lovesc ritmic ţărmurile şi ţipătul îndepărtat al pescăruşilor. Era şi aceasta o altă viaţă pe care o pierduse, un trecut liniştit ce fusese brutal înlocuit cu un prezent terifiant.

Pentru câteva clipe amână confruntarea cu împovărătoarea responsabilitate. Apoi, oftă profund şi îndepărtă senzorii neurali ce-i acoperiseră capul şi-i permiseseră să-şi retrăiască trecutul îndepărtat.

Asemeni tuturor spaţialilor, comandantul Singh aparţinea şcolii „Chelia este frumoasă”, chiar şi numai pentru faptul că părul lung îl deranja în lipsa gravitaţiei. De altfel, sociologii încă mai dezbat faptul dacă, sau nu, utilizarea dispozitivelor cerebrale conduce în mai puţin de zece ani la calviţie completă. Chiar şi posibilitatea schimbării aproape instantanee a culorii pielii şi lentilele de contact ce aboliseră complet ochelarii nu produseseră un asemenea impact asupra stilului şi modei.

— Căpitane, insistă David, ştiu că sunteţi acolo. Sau vreţi să preiau eu comanda?

Era desigur o glumă veche, inspirată de toate acele computere stupide din filme şi povestirile zorilor epocii electronice. David dovedea un surprinzător sens al umorului, era oricum o Persoană Legală (non-umană) potrivit faimosului amendament o sută şi împărtăşea – sau depăşea aproape toate atributele creatorilor săi. Existau însă zone senzoriale şi emoţionale întregi în care nu avea acces. Se considerase inutil să fie înzestrat cu simţul tactil şi gustativ, deşi n-ar fi ridicat probleme prea mari.

De asemenea, toate încercările sale de a spune bancuri mai deocheate se dovediseră eşecuri lamentabile, fapt care-l determinase să abandoneze curând genul.

— E-n regulă, David, răspunse Căpitanul. Rămân la comandă.

Îşi îndepărtă masca de pe ochi şi se răsuci fără grabă spre hubloul panoramic. Agăţat în spaţiu în faţa lui plutea Kali.

Părea suficient de inofensiv: un alt asteroid mititel, comic de asemănător cu o alună. Câteva cratere de impact mai mari şi alte sute mai mici erau răspândite la întâmplare pe suprafaţa lui cenuşie. Nu avea la dispoziţie repere vizuale care să-i precizeze scala, dar Singh îi ştia pe dinafară dimensiunile: 1295 m lungimea maximă şi 456 lăţimea minimă. Ar fi încăput cu uşurinţă în multe parcuri citadine de pe Pământ.

Poate şi din acest motiv, chiar şi acum, majoritatea omenirii nu putea crede că el urma să devină instrumentul apocalipsului. Sau, aşa cum îl numiseră fundamentaliştii cristamici, Ciocanul Domnului.

Ridicarea subită a Cristamului provocase traume serioase atât la Roma, cât şi la Meca. De fapt, Creştinismul se clătinase serios odată cu pledoaria elocventă dar tardivă pentru contracepţie şi cu dovada de

netăgăduit reieşită din Noile Manuscrise de la Marea Moartă: Iisus din biblie este un compozit format din cel puţin trei persoane. În acelaşi timp şi lumea musulmană îşi pierduse mult din forţa economică de când Fuziunea la Rece, după fiascoul anunţării ei premature, dusese la sfârşitul brusc al Epocii Ţiţeiului. Terenul era deci pregătit pentru ca o nouă religie să încorporeze, aşa cum şi cei mai severi critici recunosc, cele mai bune elemente ale celor vechi.

Profetul Fatima Magdalene (născută Ruby Goldemburg) atrăsese aproape 100 de milioane de aderenţi până la martiriul său spectaculos, considerat de unii a fi fost autoimpus. Datorită utilizării cu abilitate a programărilor neurale pentru a oferi în timpul ceremoniilor frânturi din imaginea paradisului, Cristamul crescuse exploziv, dar nu depăşise numeric religiile de obârşie.

Inevitabil, după moartea Profetului, mişcarea se divizase în fracţiuni rivale, fiecare deţinătoare a Adevăratei Credinţe. Cei mai fanatici s-au dovedit un grup fundamentalist care-şi ziceau „Renăscuţii” şi care pretindeau a fi în contact direct cu Dumnezeu (sau cel puţin cu Arhanghelii săi) prin intermediul unui post de ascultare instalat în zona de linişte de pe faţa nevăzută a Lunii, protejată de paraziţii radio de pe Terra de un ecran de 3.000 km de rocă.

Acum imaginea lui Kali umplea întregul hublou principal. *Goliath* atârna numai la 200 m deasupra suprafeţei sale tăbăcite de vreme. Doi membri ai echipajului asolizaseră deja, rostind tradiţionalul Un pas mic pentru om... – deşi păşitul era imposibil pe această mini lume cu gravitaţia aproape nulă.

— Dacă reuşim să montăm farul radio, am pus mâna pe el. De acum Kali nu mai are unde să se ascundă.

Era o glumă proastă ce nu merita nici măcar râsetele ce le stârnise printre cei câţiva ofiţeri de pe punte. Chiar de la această întâlnire ceva se schimbase în moralul echipajului, oscilând impredictibil de la mohoreală la bucuria juvenilă. Medicul navei prescrisese deja tranchilizante într-un caz de simptom maniacal destul de blând. Se aştepta, însă, ca situaţia să se înrăutăţească în săptămânile care urmau când nu le mai rămânea nimic de făcut decât să aştepte.

De fapt, o primă perioadă de aşteptare sosise deja. Marile telescoape de pe Pământ erau acum racordate pentru a recepţiona pulsaţiile farului recent instalat. Deşi orbita lui Kali fusese calculată cu

cea mai mare acurateţe posibilă, mai exista o şansă extrem de redusă ca asteroidul să treacă fără probleme. Măsurătorile radio de acum urmăreau să-i decidă soarta.

Verdictul sosise la capătul a două ore lungi de aşteptare şi David îl făcu imediat cunoscut echipajului.

— Gardienii Spaţiului raportează că probabilitatea de impact cu Pământul este de 99, 9%. *Operaţiunea Atlas* începe imediat.

Sarcina mitologicului Atlas era să sprijine cerurile pentru a preveni prăbuşirea lor pe Pământ. Propulsorul *Atlas* pe care *Goliath* îl căra ca pe o încărcătură externă avea o sarcină mult mai modestă: să ţină la o parte numai o mică bucată de cer.

Avea mărimea unei case mai mici, cântarea 9.000 tone şi se deplasa cu 50.000 de km pe oră. Când survolase Marele Parc Naţional Teton, un turist atent fotografiase bolul incandescent şi trena sa imensă de vapori. În mai puţin de 2 minute secţionase aproape tangenţial atmosfera şi se reîntorsese în spaţiu.

O infimă schimbare a orbitei sale în timpul miliardelor de ani de când gravita în jurul Soarelui l-ar fi prăbuşit pe oricare din marile oraşe ale Pământului cu forţa a cinci bombe ce distruseseră Hiroshima.

Era în 10 august 1972.

Înfiinţarea Gardienilor Spaţiului fusese unul din ultimele proiecte ale legendarei NASA, la sfârşitul secolului 20. Obiectivele lui iniţiale erau destul de modeste: o supraveghere cât mai completă posibil asupra asteroizilor şi cometelor ce traversau orbita Pământului şi determinarea gradului lor de periculozitate.

Pe baza unui buget ce rareori depăşise 10 milioane de dolari anual, se reuşise cam prin 2000 să fie stabilită o reţea mondială de telescoape, majoritatea operate de amatori pasionaţi. Şaizeci de ani mai târziu, spectaculoasa revenire a cometei Halley încurajase sporirea fondurilor, iar incidentul din 2079 când, din fericire, un meteorit uriaş căzuse în mijlocul Atlanticului îi sporise enorm prestigiul. Spre sfârşitul secolului 21 localizase mai mult de un milion de asteroizi şi supravegherea se credea că acoperă 90% din situaţia reală. Oricum, ea urma să continue pe termen nedefinit pentru că oricând exista şansa de a pătrunde un intrus ce ar fi provenit de dincolo de zona cartografiată a sistemului solar.

Era şi cazul lui Kali ce fusese detectat spre sfârşitul lui 2212

când trecuse deja de orbita lui Jupiter. Din fericire, omenirea nu fusese luată pe nepregătite şi datorită faptului că senatorul George Letistone (independent din America de Vest) prezidase un comitet financiar influent cu aproape o generaţie în urmă.

Senatorul avea o excentricitate de notorietate publică pe care o mărturisise cu nonşalanţă. Purta în permanenţă ochelari cu ramă groasă (bineînţeles nefuncţionali) ce aveau un efect de intimidare asupra interlocutorilor necooperanţi, puţini dintre ei întâlnind în întreaga lor carieră o asemenea noutate. „Viciul său secret", foarte cunoscut de altfel tuturor, consta din trageri pe un poligon olimpic amplasat în tunele de mult abandonatelor silozuri de rachete de lângă munţii Cheyenne. Deşi privite cu suspiciune de la demilitarizarea Pământului (accelerată mult de faimosul slogan „Armele sunt cârjele impotenţilor"), activitatea nu-i fusese descurajată.

Fără-ndoială senatorul Letistone era un original şi se părea că moştenea acest lucru din familie. Bunica sa fusese colonel în teribila miliţie Beverly Hills a căror hărţuială cu ilegalităţile de tot felul din Los Angeles generase nesfârşite psihodrame în toate mediile, de la vechile spectacole de balet până la stimularea cerebrală directă. În schimb, bunicul său se remarcase că unul dintre cei mai cunoscuţi contrabandişti cu alcool din secolul 21. Înainte de a fi fost împuşcat într-un schimb de focuri cu Poliţia Medicală Canadiană, când încerca să treacă într-un mod foarte ingenios peste Cascada Niagara o tonă de tutun, se estimase că se făcuse indirect vinovat de moartea a peste 20 de milioane de oameni.

Senatorul nu regreta faptele bunicului său, a cărui moarte declanşase de fapt abolirea celei de-a treia şi cea mai dezastruoasă încercare de prohibiţie din America. El argumentase că adulţii responsabili ar trebui lăsaţi să se sinucidă cum doresc – prin alcool, cocaină sau chiar tutun – atâta timp cât prin aceasta nu pun în pericol viaţa semenilor nevinovaţi.

Când îi fusese prezentat bugetul pentru faza a doua a proiectului Gardienii Spaţiului, senatorul fusese oripilat de ideea de a arunca miliarde de dolari în spaţiu. Şi asta nu pentru că Economia Globală ar fi avut de suferit. De la prăbuşirea aproape simultană a comunismului şi capitalismului, aplicând cu dibăcie teoria haosului, matematicienii Băncii Mondiale reuşiseră să spargă vechiul ciclu recesiune – boom

prevenind (cel puţin până acum) Depresiunea Finală prezisă de mulţi pesimişti. Evident senatorul argumentase că banii ar fi fost mai bine cheltuiţi aici pe Pământ – în special pentru programul său favorit, reconstrucţia a ceea ce mai rămăsese din California în urma Supercutremurului.

După ce se opusese prin vot şi a doua oară, nimeni de pe Pământ nu mai credea că poate cineva să-i schimbe opinia. Altcineva de pe Marte era, însă, de altă părere.

Planeta roşie nu mai arăta aşa roşie, deşi procesul de înverzire era abia la început. Concentrându-se pe problemele vitale ale supravieţuirii, coloniştilor (urau apelativul şi începuseră deja să-şi zică cu mândrie nedisimulată „Noi marţienii") nu le mai rămânea prea multă energie pentru artă sau ştiinţă. Dar fulgerul orbitor al geniului izbucneşte acolo unde nu te aştepţi astfel încât cel mai mare fizician al secolului se născuse sub domul hemisferic al Portului Lowell.

Asemeni marelui Einstein, cu care adesea fusese comparat, Carlos Mendoza era un muzician excelent; deţinea singurul saxofon de pe Marte, dovedindu-se un performer talentat al acestui instrument antic. Ş-ar fi putut obţine premiul Nobel pe Marte, aşa cum toată lumea se aşteptase, dar lui îi plăceau în egală măsură surprizele şi farsele spumoase. Astfel apăruse la Stockholm asemeni unui cavaler îmbrăcat în armura înaltei tehnologii – un exoschelet mecanic dezvoltat pentru paraplegici. Asistat de acest dispozitiv mecanic, putea să se mişte ne handicapat într-un mediu care altfel, prin gravitaţia sporită, l-ar fi ucis foarte curând.

Poate că nu mai este nevoie să amintim, dar după ceremonie Carlos fusese bombardat cu invitaţii la întâlniri ştiinţifice şi sociale. Printre puţinele pe care fusese în stare să le accepte era şi apariţia în faţa Comitetului Bugetului Mondial unde senatorul Letistone îl chestionase îndelung asupra opiniilor sale în privinţa proiectului Gardienii Spaţiului.

— Trăiesc pe o lume care încă mai păstrează semnele a mii de impacturi cu meteoriţi, unii dintre ei de sute de kilometri în diametru, spusese profesorul Mendoza. Odinioară aceste semne erau comune şi pe Pământ, dar vântul şi ploaia – ceva ce noi nu avem pe Marte – le-au şters cu timpul.

— Cei de la Gardienii Spaţiului vorbesc tot timpul de

probabilitatea unui impact al Pământului cu un asteroid. Cât de serios ar trebui să privesc aceste avertismente?

— Foarte serios, domnule preşedinte. Mai devreme sau mai târziu este de aşteptat un impact major.

Senatorul Letistone fusese impresionat, chiar încântat de tânărul om de ştiinţă, dar nu pe deplin convins. Ceea ce-i schimbase, însă, pe de-a-ntregul opinia fusese mai degrabă un factor emoţional decât logic. În drum spre Londra, Carlos Mendoza murise într-un bizar accident datorat defectării sistemului de control al exoscheletului său. Adânc impresionat, Letistone îşi retrăsese imediat opoziţia faţă de Gardienii Spaţiului şi aprobase construirea a doua remorchere spaţiale, *Goliath* şi *Titan*, pentru a patrula în permanenţă zona din spatele Soarelui.

„Mi s-a spus că în curând vom fi capabili să scoatem creierul lui Mendoza din rezervorul cu azot lichid şi să vorbim cu el prin interfaţarea cu un computer", se confesase senatorul, de acum în vârstă, unei cunoştinţe apropiate. „Mă întreb ce-ar gândi el despre toţi aceşti ani…"

Atlas fusese asamblat pe Phobos, satelitul interior al lui Marte şi nu consta decât într-un set de motoare de rachetă ataşate unor rezervoare uriaşe de combustibil cu o capacitate de aproape 100.000 de tone de hidrogen. Deşi dispozitivele lor de fuziune generau, de departe, mult mai puţină forţă propulsivă decât primitiva rachetă ce-l transportase pe Yuri Gagarin în spaţiu, puteau, în schimb, funcţiona nu doar câteva minute, ci săptămâni în şir. Dar chiar şi aşa efectul asupra unui asteroid ar fi fost greu decelabil – o diminuare a vitezei cu câţiva centimetri pe secundă. Şi cu toate acestea ar fi fost suficient pentru a deflecta asteroidul Kali de pe fatala lui traiectorie în lunile de „cădere" spre Pământ.

Rezervoarele de combustibil, sistemele de control şi motoarele fixate solid pe Kali creau senzaţia că cineva destul de trăsnit avusese ideea de a instala o rafinărie de petrol pe un asteroid. Asemeni întregului său echipaj, căpitanul Singh se simţea epuizat după atâtea zile de asamblare şi verificări. În schimb, era fericit că reuşise să ducă la bun sfârşit speranţele investite în el şi că acum totul depindea de *Atlas*.

Dacă ar fi cunoscut, însă, mesajul ce-i alerga în întâmpinare

într-un pachet de unde infraroşii extrem de compactat şi care plecase spre el cu PRIORITATE ABSOLUTĂ de la Cartierul General ASTROPOL, n-ar mai fi fost atât de liniştit. Dar mesajul nu avea să ajungă la *Goliath* decât după 30 de minute. Mult prea târziu.

Când mai rămăsese o jumătate de oră până la aprindere, *Goliath* se îndepărtase de Kali şi de jeturile cu care *Atlas* urma să-l scoată de pe traiectorie la o distanţă rezonabilă. „Un şoarece care împinge un elefant” sintetiza un teleast operaţia. În vacuumul lipsit de frecare al spaţiului, unde impulsul nu se pierde niciodată, chiar şi un şoarece-putere s-ar fi dovedit suficient dacă ar fi fost aplicat unde trebuie şi pe o perioadă suficientă de timp.

Grupul ofiţerilor ce urmăreau de pe punte desfăşurarea evenimentelor nu se aştepta să vadă ceva spectaculos: plasma jeturilor lui *Atlas* ar fi fost cu mult prea fierbinte pentru a produce radiaţie vizibilă. Numai datele telemetrice urmau să confirme faptul că aprinderea avusese loc şi Kali nu mai reprezenta o ameninţare implacabilă dincolo de posibilitatea de control al omului.

Când setul de cifre zero de pe displayul accelerometrului începură să se schimbe, izbucniră câteva aplauze potolite. Pe punte domina mai degrabă un sentiment de uşurare decât unul de exult. Urmau să treacă zile şi săptămâni până când ar fi fost siguri de victorie.

Şi atunci, incredibil, afişajul revenise din nou zero. Câteva secunde mai târziu izbucniseră simultan şi trei alarme audio. Toate privirile erau fixate pe Kali şi propulsorul *Atlas* ce urma să-l scoată de pe traiectorie. Priveliştea era de coşmar: imensul rezervor al rachetei se deschidea asemeni unei flori într-o filmare cu încetinitorul, deversând miile de tone de combustibil destinate să salveze Pământul. Zdrenţe de vapori pluteau la suprafaţa asteroidului, acoperindu-i suprafaţa ciupită de cratere cu o atmosferă evanescentă.

Şi în acest timp Kali îţi continua nestingherit calea spre o coliziune inexorabilă cu Pământul.

Căpitanul Singh era singur în cabină, o încăpere destul de spaţioasă ce se dovedise cel mai statornic cămin al său din întregul sistem solar. Încă uluit, încerca să se pună de acord cu universul.

Pierduse definitiv tot ce iubise pe Pământ. Odată cu declinul familiei nucleare se ataşase profund de mai multe femei, dar îi fusese greu să se decidă cine urma să fie mama celor doi copii la care avea

dreptul. O frază dintr-un vechi roman american (îi uitase autorul) îi stăruia în minte: „Aminteşte-ţi-i şi descrie-i aşa cum au fost”, iar faptul că el se găsea totuşi în siguranţă îl făcea într-un anume fel să se simtă şi mai nefericit; oricum, *Goliath* nu era în niciun fel în pericol şi mai avea suficient combustibil pentru a ajunge la supravieţuitorii rasei umane de pe Lună şi Marte.

Evident, avusese multe alte prietene; una, la care ţinuse cel mai mult, trăia acum chiar pe Marte şi poate că acolo se afla şi viitorul său. În definitiv avea numai 102 ani şi decenii de muncă activă în perspectivă. În schimb, deoarece o parte din membrii echipajului îşi aveau iubitele pe Lună, se hotărî să pună la vot punctul de destinaţie al lui *Goliath*.

Oricum, regulamentele nu prevăzuseră o astfel de situaţie.

— Nu pot înţelege, izbucni inginerul şef, cum de n-a fost detectat firul explozibilului în etapa de verificări.

— Pur şi simplu pentru că acel fanatic al Renăscuţilor a reuşit s-o ascundă foarte bine şi cred că nimănui nu i-a trecut prin cap să caute aşa ceva. Păcat că ASTROPOLUL nu l-a prins cât timp se mai afla pe Phobos.

— Şi de ce s-o fi făcut? Chiar şi ţicniţii ăştia cristamici nu-mi închipui că vor distrugerea Pământului.

— Dacă le accepţi premisele, nu le poţi contrazice logica. Dumnezeu, Allah ne pun la încercare şi noi trebuie să ne resemnăm. Dacă nu are loc coliziunea, foarte bine. Dacă are loc, atunci ea face parte din Marele Lui Plan. Poate că am răvăşit într-atât Pământul încât e cazul unui nou început. Adu-ţi aminte de ce spunea odinioară Ţiolkovski: „Pământul este leagănul omenirii, dar nu putem rămâne în leagăn la nesfârşit”. Poate Kali este semnul că a venit vremea să-l părăsim.

Căpitanul ridică mâna în semn că cerea linişte.

— Luna sau Marte? iată singura întrebare importantă acum. Amândouă au nevoie de noi. Nu vreau să vă influenţez (toţi ştiau unde ar fi dorit să meargă) aşa că aş dori mai întâi părerile voastre.

Din primul scrutin rezultaseră 6 voturi pentru Marte, 6 pentru Lună şi 1 indecis, căpitanul, bineînţeles, abţinându-se de la vot.

În timp ce fiecare parte încerca să convingă indecisul, David interveni brusc.

— Există o alternativă.

— Ce vrei să spui? întrebă căpitanul precipitat.

— Dar este evident. Chiar dacă a fost distrusă *Atlas*, mai avem şansa de a salva Pământul. După calculele mele, *Goliath* are suficient combustibil pentru a-l deflecta pe Kali dacă începem operaţia imediat. Cu cât vom aştepta mai mult cu atât se vor diminua şansele de succes.

Urmaseră clipe de linişte apăsătoare în care fiecare se întreba de ce nu se gândise el primul la o astfel de soluţie. Răspunsul nu se putea bănui prea măgulitor.

David îşi ţinuse firea, dacă pentru el era potrivită această exprimare, în timp ce toţi oamenii din jurul lui clacaseră. Probabil, exista o oarecare compensaţie în faptul de a fi Persoană Legală (nonumană). Nu ştia ce este dragostea şi nici teama, dar era capabil să gândească logic chiar şi pe muchia dezastrului.

Cu puţin noroc, gândi căpitanul Singh, aceasta ar fi ultima mea transmisie spre Pământ. Nu ţinea cu tot dinadinsul să fie considerat erou şi cu atât mai mult unul puţin prematur. Multe lucruri puteau să mai iasă prost aşa cum, de altfel, şi ieşiseră…

— Aici căpitanul Singh, începu el transmisia de pe propulsorul spaţial *Goliath*. Mai întâi trebuie să vă spun că mă bucură faptul că Patriarhii Cristamici l-au identificat pe sabotor şi l-au predat ASTROPOLULUI.

Ne găsim acum la 50 de zile de Pământ şi s-a ivit o mică problemă. Mă grăbesc să adaug că nu afectează în niciun fel încercarea de deflectare a lui Kali pe o traiectorie sigură. Am remarcat că teleaştii numesc această deflectare Operaţiunea Mântuire. Ne place numele şi sperăm să trăim s-o vedem realizată, dar încă nu putem fi absolut siguri de succes. David, care apreciază toate mesajele de felicitare pe care le primeşte încontinuu, estimează că probabilitatea de impact rămâne încă 10%…

Intenţionăm să reţinem o mică rezervă de combustibil pentru a părăsi asteroidul, cu puţin înainte de întâlnire, pentru o orbita mai sigură de unde să fim culeşi de nava-soră *Titan*. Acum această opţiune n-o mai avem pentru că în timp ce *Goliath* împingea cu forţă maximă crusta lui Kali a cedat într-un punct mai slab. Nava nu a fost avariată, dar a rămas agăţată şi toate încercările de a o elibera au dat greş.

Nu ne e teamă şi poate că tot răul este spre bine. Acum putem

utiliza întregul combustibil ce ne-a rămas pentru un impuls final, poate ultima picătură de care era nevoie pentru a ne îndeplini datoria.

Aşa că peste 50 de zile când îl vom călări pe Kali pe deasupra Pământului. O să vă facem cu mâna de la o distanţă confortabilă.

Pe imensa semilună ce umplea spaţiul vârfurile zigzagate ale munţilor înşiruiţi de-a lungul terminatorului ardeau în lumina crudă a zorilor lunare. Chiar şi câmpiile prăfoase, încă neatinse de razele Soarelui, nu erau complet afundate în întuneric ci uşor irizate de reflexia norilor şi continentelor terestre. În plus, răspândite ici şi colo în acest peisaj odinioară mort, licuricii strălucitori ai primelor aşezări pe care omul şi le construise dincolo de leagănul Pământ. Căpitanul Singh localizase foarte uşor baza Clavius, portul Armstrong, oraşul Platon. Putea distinge până şi colierul de luminiţe de-a lungul Căii Ferate Translunare pe unde se aducea preţioasa apă din minele de gheaţă de la Polul Sud.

Până la Pământ mai erau 5 ore distanţă.

Kali intrase în atmosfera Pământului la aproape 200 km deasupra insulelor Hawaii, puţin după miezul nopţii. Gigantica bilă de foc adusese zorii falşi în acea regiune a Pacificului şi trezise fauna ce-i popula puzderia de insule. Puţini oameni, însă, nu erau treji în acea noapte a nopţilor, cu excepţia poate a celor care aleseseră să se cufunde în uitarea drogurilor.

Deasupra Noii Zeelande căldura furnalului orbital aprinsese pădurile şi topise zăpada de pe vârfurile munţilor, declanşând avalanşe în văile de dedesubt. Dar rasa umană fusese foarte, foarte norocoasă pentru că impactul termic al trecerii se abătuse în principal asupra Antarcticii, continentul cel mai pregătit să o absoarbă. Nici măcar Kali nu reuşise să topească kilometri de gheaţă polară, deşi pusese în mişcare Marele Dezgheţ ce avea să schimbe linia coastelor pretutindeni în lume.

Nimeni dintre cei ce supravieţuiseră nu puteau descrie sunetul trecerii lui Kali, înregistrările dovedindu-se, mai degrabă, palide ecouri. În schimb, acoperirea video a fenomenului fusese superbă şi ea va fi, fără-ndoială, privită cu sfinţenie de multe generaţii care vor veni. Nimic însă nu se va putea compara cu realitatea înspăimântătoare.

Două minute după ce secţionase atmosfera şi se apropiase la aproape 60 km de Pământ, Kali penetrase din nou în spaţiu. În aceste

două minute provocase 100.000 de morţi şi pagube de o mie de miliarde de dolari.

Goliath fusese protejat de teribilul foc chiar de masivul Kali; straturile de plasmă incandescentă se strecuraseră pe deasupra lui fără să-l afecteze. Dar când asteroidul izbise în pătura de aer a Pământului cu mai mult de 100 de ori viteza sunetului, şocul imens ridicase aproape instantaneu deceleraţia la 20 g pentru ca apoi să ajungă la valori la care nicio alcătuire organică nu mai putea rezista.

Orbita lui Kali fusese dramatic modificată şi niciodată, se calculase, nu se va mai intersecta cu Pământul. În schimb, la următoarea revenire în zona interioară a sistemului solar, navele mai rapide ale secolelor viitoare vor vizita, cu siguranţă, resturile contorsionate ale lui *Goliath* pentru a aduce cu pioşenie acasă trupurile celor ce salvaseră lumea.

Cel puţin până la întâlnirea următoare.